

Bogdan ULMU

BĂUTURA, PRIETENUL CREDINCIOS AL ROMÂNULUI

Dacă mioriticul nu ar iubi **beutul**, nu ar căuta – și găsi – atâtea sintagme, dezmierdări, metafore, comparații, perifraze etc., pentru arta căreia i se dedică, încă din fragedă pruncie! Da, da, unii-s înțărcați cu țuică! Fericiți bebeluși! (păcat că longevitatea lor lasă de dorit).

Se știe: concetățenii noștri nu beau decît în trei situații: la necaz, la bucurie și între ele. În rest, sunt abștinenți... Un actor de la Timișoara, Bujă Ternovits, și el luptător de nădejde pe frontul degustărilor, spunea că a fost repartizat – norocosul! – în Recaș, unde omul nu se-mbată decît o dată pe an: de la 1 ianuarie, pîn' la 31 decembrie. Dar *tot românul se-mbată doar o dată pe an*, cam în aceeași perioadă calendaristică!... (cei cărora doctorul le-a prezis că la prima votcă dau cotu', nu intră-n sfera de interes a acestui articol).

Am fost, în ani, destul de des, prin diferite instituții de cultură – teatre, redacții, universități, biblioteci, școli, case de cultură etc. Mai rar, prin fabrici, uzine, primării, unități militare, ferme, șantiere ș.a.m.d. Fără să-mi propun, am observat cu cîtă ingeniozitate erau găsite pretextele de libație: pe lângă numeroasele sărbători religioase, pe lângă zilele de aniversare, românii beau că s-au căsătorit, le-a născut nevasta, au divorțat, au un deces, și-au luat mobilă, le-a ars casa, au luat un premiu, intră-n șomaj, au cîștigat la loto, și-au cumpărat mașină, și-au pus termopane, sunt bunici, sunt la o nuntă, au găsit un portofel, ies la pensie, sunt la botez, le-a apărut o carte, le-a dispărut o iluzie, le-a venit în vizită o rudă din Australia, le-au spart casa, au apărut la televizor, i-a lăsat nevasta...

Și actul în sine, cîte nume conspirative capătă! Doar cei lipsiți de fantezie mai zic, azi, **bem** și noi ceva mergi la **una mică** (50 de grame, cum zic basarabeni)?

Nu!... Imaginația & dragostea față de sfîntul obicei, capătă parole demne de mari poeți/spioni ai lumii! În lumea deliciilor filologice, sunt deja consacrate verbe complicate, precum: a *pili*, a te *matoli*, a fi *matroz*, a te *machi* (cu varianta, agreabilă, *machia*), a te *ciupi*, a te face *mangă*, a fi *clampă*, a te *turmenta*, a *tiutiuncăni*, a o lua pe *pilot* automat, a fi luat de *flamă*, a te face *muci*, a te *vopsi/vărui*, a *șumeni*, a trece *la pompe*, a redeveni *sugaci*, a găsi scăpare-n *mișelie*; plus consecuțiile accidentale - a te *răsti* la bocanci, a da la *boboci*, a *spune* tot...

Și licorile capătă porecle : doi *ochi* albaștri, *lacrima* lui Dobrin, distilat de *electrod*, zeamă de creangă *strîmbă*, *sîngele* Mariei (asta-i traducere!), apă de *pufoaică*, cocîrț treimiist, *sîngele*/ *busuiocul* Domnului, *ginsengul* balcanic, *aghi-asma* cîrciumarului, nectarul pivniței *d'anțărț* ș.a.m.d.

De altfel, cărți despre abștinență n-am citit. De ce? Simplu: fiindcă abștinenții nu scriu!...

